

1

Deze keer waren we in de Grote Zaal voor de zoveelste etiquetteles toen de bakstenen door het raam vlogen. Elise wierp zich onmiddellijk op de vloer en kroop zachtjes jammerend naar de zijdeur. Celeste slaakte een ijselijke kreet en rende naar achteren, ternauwernood ontsnappend aan een regen van glasscherven. Kriss greep mijn arm en trok me mee. Samen holden we naar de deur.

‘Schiet op, dames,’ riep Silvia.

Binnen een paar seconden hadden de paleiswachten zich in een rij voor het raam opgesteld. Terwijl we wegrenden echode het geknal van hun geweervuur na in mijn oren. Of de rebellen nou gewapend waren of met stenen gooiden, iedereen die in de nabijheid van het paleis ook maar een blijk van agressie vertoonde, tekende zijn eigen doodvonnis. Er werd niet meer afgewacht bij deze aanvallen.

‘Dit zijn ook geen schoenen om op te rennen,’ mopperde Kriss met haar blik op het eind van de gang gevestigd. Ze had de rok van haar jurk opgetild en droeg de bundel stof over haar arm mee.

‘Iemand van ons zal daar toch aan moeten wennen,’ reageerde Celeste hijgend.

Ik sloeg mijn ogen ten hemel. ‘Als ik dat ben, ga ik elke dag sneakers dragen. Daar heb ik me al op ingesteld.’

‘Niet kletsen, rennen!’ riep Silvia.

‘Hoe komen we beneden?’ vroeg Elise.

‘Waar zou Maxon zijn?’ vroeg Kriss naar adem happend.

Silvia antwoordde niet. We renden achter haar aan door een doolhof van gangen en portalen, op zoek naar een route die ons naar de kelder zou voeren. Voortdurend zagen we wachten de andere kant op rennen. Ik merkte dat ik met bewondering naar ze keek en bedacht hoeveel moed ervoor nodig was om in het belang van anderen naar het gevaar toe te rennen, in plaats van ervandaan.

De wachten die ons passeerden waren niet van elkaar te onderscheiden, tot ik Aspens groene ogen zag oplichten. Hij leek niet bang of gealarmeerd. Er was een probleem, en hij ging ernaartoe om het op te lossen. Zo was hij.

We keken elkaar heel even aan. Dat was genoeg. Zo ging dat met Aspen. In een fractie van een seconde kon ik hem zonder woorden zeggen dat hij voorzichtig moest zijn en veilig terug moest komen. Met één blik liet hij me weten dat hij dat zou doen en dat ik goed op mezelf moest passen.

Over de dingen die we zonder woorden aan elkaar duidelijk konden maken, hoefde ik niet ongerust te zijn. Het waren de woorden die we wel tegen elkaar zeiden waar ik minder blij mee was. Ons laatste gesprek was niet goed verlopen. Ik stond op het punt weg te gaan uit het paleis en had hem gevraagd me wat tijd te geven om de Selectie achter me te laten. Uiteindelijk was ik gebleven en daar had ik hem geen verklaring voor gegeven. Misschien raakte zijn geduld met mij op en begon hij in te zien dat ik ook zo mijn zwakke kanten had. Daar zou ik op de een of andere manier iets aan moeten doen. Een leven waarvan Aspen geen deel uitmaakte, kon ik me niet indenken. Zelfs nu ik hoopte dat Maxon mij zou kiezen, leek een wereld zonder Aspen me onvoorstelbaar.

‘Hier is het,’ riep Silvia, die tegen een geheim paneel in de muur duwde.

We begonnen de trap af te dalen. Elise en Silvia liepen voorop.

‘Verdorie, Elise, schiet op!’ riep Celeste.

Ik stoorde me aan haar woorden, maar ik wist dat we allemaal hetzelfde dachten.

Terwijl we ons naar beneden haastten, probeerde ik mezelf te ver-

zoenen met de verloren uren die in het vooruitzicht lagen. Het geluid van onze voetstappen dempte dat van het geschreeuw boven ons, totdat een mannenstem klonk.

‘Stop!’ schreeuwde hij.

Kriss en ik draaiden ons tegelijkertijd om en zagen een man in uniform opdoemen.

‘Stop!’ riep Silvia naar de meisjes beneden ons. ‘Het is een wacht.’

Hijgend bleven we staan.

Ook de wacht hijgde toen hij ons bereikte. ‘Sorry, dames. Zodra we begonnen te schieten, sloegen de rebellen op de vlucht. Ik vermoed dat ze niet in de stemming waren voor een gevecht.’

Silvia streek met haar handen haar jurk glad. ‘Heeft de koning de noodtoestand opgeheven? Want als dat niet zo is, brengt u deze meisjes in een heel gevaarlijke positie.’

‘Het hoofd van de wacht heeft het sein gegeven. Ik weet zeker dat Zijne Majesteit...’

‘U spreekt niet namens de koning. Kom, dames, naar beneden.’

‘Meent u dat?’ vroeg ik. ‘We gaan voor niets naar beneden.’

Ze keek me aan met een blik die een rebel tot staan zou hebben gebracht en ik hield mijn mond. Silvia en ik waren min of meer vriendinnen geworden toen ze zonder het te weten met extra lessen ervoor zorgde dat ik niet voortdurend aan Maxon en Aspen dacht. Die vriendschap scheen in het niets te zijn opgelost na mijn stunt in het nieuws van een paar dagen geleden.

Ze draaide zich weer om naar de wacht. ‘Wanneer je een officieel bericht van de koning hebt, komen we terug. Loop door, dames.’

De wacht en ik keken elkaar berustend aan. Hij liep de trap weer op en ik volgde Silvia. Toen een andere wacht ons twintig minuten later kwam vertellen dat we weer naar boven konden gaan, toonde Silvia absoluut geen berouw.

Ik was zo geprikkeld door het hele gedoe dat ik niet op Silvia en de andere meisjes wachtte. Ik liep weer naar boven en verliet het trapenhuis ergens op de parterre. Met mijn schoenen nog in mijn hand ging ik naar mijn kamer. Mijn dienstmeisjes waren er niet, maar op

mijn bed lag een klein zilveren dienblad met een envelop.

Ik herkende het handschrift van May meteen en scheurde de envelop open.

Ames,

We zijn tante geworden! Astra is een prachtige baby. Ik wou dat je hier was, zodat je haar zelf kon zien, maar we hebben er begrip voor dat je nu in het paleis moet blijven. Denk je dat we met z'n allen Kerstmis kunnen vieren? Zo lang duurt dat niet meer! Nu moet ik Kenna en James weer gaan helpen. Astra is zo ongelooflijk mooi! Ik doe een foto bij deze brief, dan kun je haar zelf zien. Liefs van ons allemaal!

May

Ik pakte de glanzende foto uit de envelop. Ze stonden er allemaal op, behalve Kota en ik. James, Kenna's man, stond glunderend naast zijn vrouw en dochter. Kenna, die er tegelijkertijd dolgelukkig maar ook doodmoe uitzag, zat rechtop in bed met een roze bundeltje in haar armen. Papa en mama blaakten van trots en het enthousiasme van May en Gerad spatte bijna van de foto af. Natuurlijk was Kota er niet, er viel voor hem niets te halen, maar ik had erbij moeten zijn...

Ik was niet daar, ik was hier. En soms begreep ik niet waarom ik hier was. Maxon bracht nog steeds veel tijd door met Kriss, hoewel hij nogal wat moeite had gedaan om ervoor te zorgen dat ik kon blijven. Buiten voerden de rebellen onophoudelijk aanvallen uit op het paleis. Vanbinnen knaagde de ijzige bejegening van de koning voortdurend aan mijn zelfvertrouwen. Al die tijd draaide Aspen om me heen, maar dat moest ik geheim zien te houden. Ondertussen kwamen en gingen de camera's. Ze stalen stukjes van onze levens om er anderen mee te amuseren. Ik zat in de val, hoe je het ook bekeek, en alles wat ik

ooit belangrijk had gevonden in mijn leven, was ik kwijt.

Tranen van boosheid welden op, maar ik slikte ze weg. Ik had zo genoeg van dat huilen. In plaats daarvan besloot ik een plan te maken. De enige manier om alles in goede banen te leiden, was een eind maken aan de Selectie. Af en toe vroeg ik me nog wel af of ik echt een prinses wilde worden, maar over Maxon twijfelde ik niet. Ik wilde hem. Als ik dat werkelijkheid wilde laten worden, moest ik ervoor gaan. Met mijn laatste gesprek met de koning in gedachten ijsbeerde ik door mijn kamer tot mijn dienstmeisjes arriveerden.

Ik kon nauwelijks ademen, dus het had geen zin om te eten. Maar dat had ik ervoor over. Ik moest terrein zien te winnen, en snel ook. Volgens de koning maakten de andere meisjes avances, deden ze fysieke toenaderingspogingen tot Maxon. Volgens hem was ik in dat opzicht geen partij voor hen. Ik was veel te gewoontjes. En alsof mijn relatie met Maxon niet al gecompliceerd genoeg was, was daar nog een nieuw probleem bij gekomen: ik moest ervoor zorgen dat hij mij weer vertrouwde. Betekende dat dat ik geen vragen mocht stellen, of mocht ik dat wel?

Ik wist tamelijk zeker dat hij met de andere meisjes niet heel ver was gegaan, maar het hield me wel bezig. Ik had nog nooit geprobeerd me verleidelijk te gedragen. De intieme momenten die Maxon en ik samen hadden doorgebracht, waren spontaan ontstaan. Dus hoopte ik hem met verleidelijk gedrag duidelijk te kunnen maken dat ik net zo geïnteresseerd in hem was als de anderen.

Ik haalde diep adem, stak mijn kin in de lucht en liep de eetzaal binnen. In de hoop dat iedereen al zou zitten, was ik expres een minuut of twee te laat. Mijn verwachting kwam uit, maar het effect was groter dan waarop ik gerekend had.

Ik maakte een reverentie waarbij ik mijn ene been met een zwaai voor het andere zette, zodat het zijsplit van mijn jurk tot bijna boven aan mijn dijbeen openviel. Het was een dieprode, strapless jurk met een heel lage rug. Mijn dienstmeisjes hadden zich veel moeite getroost ervoor te zorgen dat de jurk op zijn plaats bleef. Ik keek Maxon

aan en zag dat hij was gestopt met kauwen. Iemand liet een vork vallen.

Met neergeslagen ogen liep ik naar mijn stoel naast Kriss.

‘Nou ja, America...’ fluisterde ze.

Ik boog mijn hoofd naar haar toe. ‘Pardon?’ reageerde ik, ogenschijnlijk verbaasd.

Ze legde haar mes en vork neer en staaarde me aan. ‘Wat zie je er delerig uit.’

‘En jij ziet er jaloers uit.’ Blijkbaar was mijn opmerking raak, want ze bloosde en boog zich over haar bord. Ik probeerde wat te eten maar kon geen hap door mijn keel krijgen. Terwijl het dessert voor me werd neergezet, besloot ik Maxon niet langer te negeren. Waarop ik hoopte kwam uit: hij had zijn blik op mij gevestigd. Toen hij zag dat ik keek, schoot zijn hand onmiddellijk naar boven. Hij trok aan zijn oor. Zedig beantwoordde ik zijn gebaar. Mijn blik dwaalde in de richting van koning Clarkson en ik probeerde niet te glimlachen. Hij was geïrriteerd. Het was me weer gelukt.

Ik excuseerde me en stond als eerste van tafel op, waarmee ik Maxon de kans gaf om de achterkant van mijn jurk te bewonderen. Ik haastte me naar mijn kamer. Zodra ik de deur achter me had gesloten, ritste ik snakkend naar adem mijn jurk open.

Mary kwam op me toegesneld. ‘Hoe ging het?’

‘Hij leek perplex. De anderen ook.’

Lucy slaakte een kreet en Anne schoot Mary te hulp. ‘Wij houden hem omhoog. Loop maar,’ beval ze. ‘Komt hij vanavond?’

Ik deed wat ze me opdroeg en ging op de rand van mijn bed zitten met mijn armen om mijn bovenlichaam om te voorkomen dat de jurk op de grond zou glijden. ‘Ja. Ik weet niet hoe laat, maar hij komt zeker.’

Anne keek me beteuterd aan. ‘Dan spijt het me dat u die ongemakkelijk jurk nog een paar uur moet dragen, maar het is vast de moeite waard.’

Ik glimlachte en probeerde te doen alsof ik de pijn niet belangrijk vond. Tegen mijn dienstmeisjes had ik gezegd dat ik Maxons aan-

dacht wilde trekken. Wat ik er niet bij had gezegd, was dat als het een beetje meezat, deze jurk binnen de kortste keren op de grond zou liggen.

‘Wilt u dat we blijven tot hij er is?’ vroeg Lucy enthousiast.

‘Nee. Maar help me om dit geval weer dicht te ritsen. Ik moet nadenken.’ Ik kwam weer overeind zodat ze me konden helpen.

Mary pakte de rits. ‘Adem in, juffrouw.’

Ik gehoorzaamde, en terwijl ik weer in de jurk gesnoerd werd, dacht ik aan een soldaat die naar het front ging. De wapenrusting was anders, maar het idee was hetzelfde: vanavond moest ik een overwinning zien te behalen.